

UZASADNIENIE

Pozwem, wniesionym w dniu 29 czerwca 2018 roku, Towarzystwo (...) w W. wniosło o zasądzenie od pozwanego P. C. na swoją rzecz kwoty 92'883,53 zł, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

- a) 2.594,74 zł od dnia 9 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
- b) 2.260 zł od dnia 12 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- c) 3.400 zł od dnia 26 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;
- d) 2.240 zł od dnia 5 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- e) 360 zł od dnia 11 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- f) 70.095,79 zł od dnia 22 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- g) 5.700 zł od dnia 24 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty;
- h) 5.000 zł od dnia 26 września 2017 roku do dnia zapłaty;
- i) 850 zł od dnia 30 września 2017 roku do dnia zapłaty;
- j) 383 zł od dnia 1 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

oraz o zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie ubezpieczyciel wskazał, iż stanowi ono roszczenie regresowe, służące zakładowi ubezpieczeń względem sprawcy szkody komunikacyjnej, której skutki i konsekwencje w stosunku do osób poszkodowanych powód pokrył w ramach obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

(pozew k. 3-5)

Pozew uznano za doręczony pozwanemu w dniu 2 sierpnia 2018 roku.

(zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 23)

Na rozprawie w dniu 16 października 2018 roku, pozwany oświadczył, iż uznaje wytoczone powództwo. Jednocześnie pozwany wniósł o rozłożenie dochodzonej kwoty na raty po 500 zł miesięczne, poczynając od grudnia 2018 roku. Pozwany podał, iż rata w tej wysokości pozwoli na uregulowania zobowiązania wobec powoda, bez uszczerbku dla jego utrzymania. Odroczenie płatności pierwszej raty do grudnia 2018 roku, pozwany umotywowował swoim stanem zdrowia, który uniemożliwia w chwili obecnej podjęcie mu pracy zarobkowej.

(stanowisko pozwanego wyrażone na rozprawie w dniu 16.10.2018 r., e-protokół, k. 33, adnotacja – 00:02:44, k. 32, 00:12:08, k. 32v)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny,

W dniu 2 kwietnia 2017 roku, P. C. kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), spowodował kolizję drogową z innym pojazdem – samochodem marki F. (...) o numerze (...) Zdarzenie miało miejsce około godziny 18:29, na ulicy (...) roku, przy skrzyżowaniu z ulicą (...) w Ł..

Pozwany w momencie zdarzenia nie posiadał uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym.

W wyniku kolizji uszkodzenia ciała doznali podróżującym F. (...): A. G., T. G. oraz małoletni J. i J. G. (1). Uszkodzeniu uległ również sam F. (...) oraz budynek mieszczący się przy ul. (...) roku nr (...).

(okoliczności bezsporne, akta szkodowe zapisane na płycie CD, k.19)

Pojazd uczestniczący w zdarzeniu, którym poruszał się pozwany objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...) w W..

(okoliczność bezsporna, potwierdzenie zawarcia umów ubezpieczeń komunikacyjnych, akta szkodowe zapisane na płycie CD, k.19)

W ramach roszczeń zgłoszonych przez poszkodowanych w wypadku z dnia 2 kwietnia 2017 roku, powód uwzględnił i wypłacił następujące kwoty:

- kwotę 2.594,74 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonej w wyniku uderzenia części budynku mieszczącego się przy ul. (...) roku nr (...) w Ł. – należność została wypłacona w dniu 8 maja 2017 na rzecz L. M., najemczynie lokalu użytkowego mieszczącego się w budynku przy ul. (...) roku nr (...) w Ł.;
- kwotę 70.095 zł, tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu F. (...);
- kwotę 850 zł, tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego;
- kwotę 383 zł, tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu Form M.;
- kwotę 5.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez A. G. oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanej;
- kwotę 4.500 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez T. G. oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanego;
- kwotę 2.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez małoletniego J. G. (2) oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanego;
- kwotę 1.760 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez małoletniego J. G. (1) oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanego.

(dokumenty zawarte w aktach szkodowych, płyta CD, k.19)

Pozwany zamieszkuje wspólnie z matką, jednakże nie ponosi kosztów utrzymania mieszkania. Nie jest z nikim związany, nie posiada małoletnich dzieci, ani nikogo innego na utrzymaniu. P. C. prowadzi działalność budowlaną, utrzymuje się także z prac dorywczych, uzyskuje z tego tytułu zarobki rzędu 1'300 zł miesięcznie.

Obecnie pozwany przebywa na zwolnieniu lekarskim, z powodu złamania pięty, jakiego doznał w dniu 3 września 2018 roku.

(okoliczność przyznana przez powoda na rozprawie w dniu 16.10.2018 r., e-protokół, k. 33, adnotacja –b 00:05:01, k.32-32v)

W dniu 15 maja 2017 roku, powód wystosował do pozwanego pismo, w którym, powołując się na regres ubezpieczeniowy, wezwał go do zapłaty kwoty 2'594,74 zł, odpowiadającej kwocie odszkodowania wypłaconego poszkodowanej L. M., w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pismo uznano za doręczone w dniu 1 czerwca 2017 roku.

W dniu 10 lipca 2017 roku, powód wystosował do pozwanego pismo, w którym, powołując się na regres ubezpieczeniowy, wezwał go do zapłaty kwoty 2'240 zł, odpowiadającej świadczeniu wypłaconemu poszkodowanemu T. G., w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Pismo uznano za doręczone 28 lipca 2017 roku.

(wezwanie do zapłaty z 12.05.2017 r., wraz z potwierdzeniem odbioru pisma, k. 12-15; wezwanie do zapłaty z 7.07.2017 r., wraz z potwierdzeniem odbioru pisma, k. 16-18)

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotowe powództwo zasługiwało na uwzględnienie wobec uznania roszczenia przez pozwanego.

Podstawę prawną dochodzonego przez stronę powodową roszczenia stanowi art. 43 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). Zgodnie z jego brzmieniem zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący: 1) wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie po użyciu alkoholu albo pod wpływem środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii; 2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa; 3) nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa; 4) zbiegł z miejsca zdarzenia.

Prawo regresu służy przeciwko kierowcy, będącemu sprawcą szkody, niezależnie od tego, czy był on stroną umowy ubezpieczenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2005 r., III CZP 83/05).

W świetle okoliczności sprawy, nie budzi wątpliwości to, że dnia 2 kwietnia 2017 roku pozwany P. C., nie posiadając wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym spowodował wypadek komunikacyjny w wyniku którego szkodę doznali poruszający się F. (...): T. G., A. G., J. G. (2) i J. G. (1), a także L. M., najemczynie lokalu użytkowego mieszczącego się w budynku przy ul. (...) roku nr (...) w Ł., który został uszkodzony wskutek kolizji.

Poza sporem pozostaje okoliczność, iż w ramach łączącej powoda z posiadaczem pojazdu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zlikwidował szkodę poniesioną przez w/w poszkodowanych wypadku, wypłacając poszkodowanym:

- kwotę 2.594,74 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy uszkodzonej w wyniku uderzenia części budynku mieszczącego się przy ul. (...) roku nr (...) w Ł.;
- kwotę 70.095 zł, tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu F. (...);
- kwotę 850 zł, tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego;
- kwotę 383 zł, tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu Form M.;
- kwotę 5.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez A. G. oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanej;
- kwotę 4.500 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez T. G. oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanego;
- kwotę 2.000 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez małoletniego J. G. (2) oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanego;

- kwotę 1.760 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną rozstrojem zdrowia doznany wskutek wypadku przez małoletniego J. G. (1) oraz zwrotu kosztów leczenia poszkodowanego.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczyciel występując z roszczeniem regresowym zażądał zwrotu przez sprawcę wypadku w/w kwot.

Na rozprawie, jaka odbyła się w dniu 16 października 2018 roku, pozwany uznał wytoczone powództwo.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Sąd jest związany uznaniem powództwa przez pozwanego. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Wskutek uznania powództwa, stosownie do art. 224 § 1 k.p.c. przewodniczący zamyka rozprawę i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem. Skutkiem uznania powództwa jest pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem oraz wydanie wyroku uwzględniającego powództwo w zakresie objętym jego uznaniem.

Analizując uznanie powództwa dokonane przez pozwanego przez pryzmat przesłanek wynikających z art. 213 § 2 k.p.c. oraz okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie przez powoda na poparcie zgłoszonego żądania Sąd uznał, że uznanie nie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa, a tym samym jest skuteczne i obligujące Sąd do wydania wyroku z uznania.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał roszczenie powoda za zasadne, a co za tym idzie zasądził na jego rzecz od pozwanego kwoty: 2.594,74 zł; 70.095 zł, 850 zł, 383 zł, 5.000 zł,

4.500 zł, 2.000 zł i 1.760 zł. Odpowiadają one kwotom świadczeń ustalonych i wypłaconych poszkodowanemu, w związku z wypadkiem, jaki pozwany spowodował w dniu 2 kwietnia sierpnia 2017 roku.

W myśl art. 359 § 1 k.c. odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. W niniejszej sprawie źródłem roszczenia o odsetki jest przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym dłużnik, który nie spełnia świadczenia w odpowiednim terminie dopuszcza się opóźnienia i wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Stosownie do treści art. 455 k.c. roszczenie wierzyciela wobec dłużnika staje się wymagalne wraz z nadejściem terminu do spełnienia świadczenia. Jeżeli termin ten nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Dłużnik ma obowiązek spełnić świadczenie pieniężne w chwili, gdy wskazana została jego wysokość i dopiero od tej chwili można mówić o „świadczeniu pieniężnym” w rozumieniu art. 481 k.c.

Odnośnie kwot 2.594,74 zł oraz 2.240 zł za datę wezwania do zapłaty Sąd uznał datę doręczenia pozwanemu pism zawierających wezwania do zapłaty świadczeń w tejże wysokości, co nastąpiło odpowiednio w dniu 1 czerwca 2017 roku i 28 lipca 2017 r. (powód złożył na tę okoliczność stosowne dokumenty, z których wynika, że pisma została zwrócone do nadawcy ze skutkiem doręczenia). W pismach tych nakreślono pozwanemu 7-dniowy termin na spełnienie świadczenia. A zatem, P. C. pozostaje w opóźnieniu co do zapłaty: kwoty 2.594,74 zł - od 9 czerwca 2017 roku, zaś co do kwoty 2.240 zł od 5 sierpnia 2017 roku.

Odnośnie pozostałych kwot, za datę wezwania do zapłaty Sąd uznał datę doręczenia pozwanemu pozwu, co nastąpiło w dniu 2 sierpnia 2018 roku. A zatem, P. C. poinformowany o żądaniu, pozostaje w opóźnieniu co do zapłaty tych kwot, od dnia następnego, tj. od 3 sierpnia 2018 roku.

Wobec rozłożenia na raty zasądzonych należności, Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od w/w kwot do dnia 18 października 2018 roku, tj. do dnia wyrokowania.

Uznając powództwo co do wysokości oraz co do zasady, pozwany wniósł o rozłożenie należności na raty w wysokości po 500 zł miesięcznie wskazując, że poczuwa się do obowiązku spłaty zadłużenia i deklarując, że taka kwotę miesięcznej raty będzie w stanie wygospodarować.

Zgodnie z art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Okoliczności pozwalające na zakwalifikowanie określonego wypadku jako szczególnie uzasadnionego mogą wynikać głównie ze stanu majątkowego stron, ich sytuacji rodzinnej lub zdrowotnej oraz z doraźnych – stwierdzonych przez sąd – trudności ze spełnieniem świadczenia w terminie wynikającym z treści roszczenia. Chodzi zwłaszcza o wypadki, w których spełnienie zasądanego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania albo bardzo utrudnione lub narażałoby jego bądź jego bliskich na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być subiektywne, wynikające z indywidualnych cech i zachowań stron, a także obiektywne, spowodowane np. zjawiskami przyrodniczymi, sytuacją gospodarczą lub innymi czynnikami samoistnymi, niezależnymi od stron. Należy jednak wykluczyć trudności spowodowane przez dłużnika i przez niego „zawinione”, szczególnie w celu odwleczenia spełnienia świadczenia. (Gudowski, Jacek. Art. 320. W: Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V. Wolters Kluwer, 2016)

W piśmiennictwie przyjmuje się, że szczególnie uzasadniony wypadek może wynikać także z potrzeby usprawnienia i urealnienia wykonalności orzeczenia oraz uniknięcia egzekucji oraz jej dolegliwości i kosztów, a przez to zwiększenia szansy wierzyciela na uzyskanie zaspokojenia (A. Ratajczak, Prawo sędziowskie przewidziane w art. 320 k.p.c. jako podstawa orzekania w postępowaniu cywilnym (w:) A. Doczekalska (red.), Z zagadnień współczesnego prawa polskiego, Warszawa 2011, s. 381; E. Gapska, Glosa do uchwały SN z dnia 15 grudnia 2006 r., III CZP 126/06, OSP 2010, z. 4, poz. 44).

Analizując szczegółowo sytuację zdrowotną, majątkową i osobistą pozwanego Sąd uznał, że wniosek na raty zasługuje na uwzględnienie. Pozwany jest osobą aktywną zawodową – z prowadzonej działalności budowlanej oraz prac dorywczych jest w stanie uzyskać w miesiącu dochód rzędu 1.300 zł. Obecnie jednakże powód nie zarabkuje, co jest spowodowane dolegliwościami zdrowotnymi, urazem kostnym., jakiego doznał we wrześniu bieżącego roku. Sytuacja materialna pozwanego według Sądu czyni niemożliwym spłatę zobowiązania w całości. Jednocześnie - w związku z osiąganym przez niego stałym dochodem daje mu możliwość realnej spłaty tegoż zobowiązania, jeśli będzie to następowało w ratach, w regularnych odstępach czasu. Sąd postanowił rozłożyć świadczenie na 100 rat - 99 rat po 920 zł i ostatnia rata w wysokości 883,53 zł. Sąd uznał, że sytuacja majątkowo – życiowa pozwanego, uzasadnia obciążenie go miesięczną ratą w takiej wysokości. Pozwany jest osobą młodą, jest w stanie wygenerować dochód w wysokości 1.300 zł w skali miesiąca, nie posiada nikogo na utrzymaniu, zamieszkuje wspólnie z matką i nie ponosi kosztów utrzymania mieszkania. Według Sądu obciążenie w tej wysokości, pozwoli na wykonanie orzeczenia w sposób skuteczny, a jednocześnie uwzględni też słuszne interesy powoda.

Sąd ustalił datę płatności pierwszej raty na dzień 25 listopada 2018 roku, mając na uwadze przytoczone przez powoda okoliczności dotyczące stanu jego zdrowia, ich wpływ na możliwość zarobkowania oraz potencjalny okres rekonwalescencji, właściwy dla tego rodzaju urazów.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Na zasądzoną na rzecz powoda kwotę 10.062 zł złożyły się: opłata od pozwu – 4.645 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 5.400 zł ustalone na podstawie § 2 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. poz. 18005, zm. Dz. U z 2016, poz. 1667/) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.